

holde godt Hus med Statens Midler, først og fremmest vilde gennemføre Sparsommelighed i Husholdningen, forbavsnes jeg over den Flothed, hvormed man nu rutter med Millionerne. Det maa vel være, fordi den gode, gamle, ædruelige — det ærede Medlem vil altsaa sige nøgterne — og fortræffelige Venstrepolitik er sat i Raritetskabinetet, som det ærede Medlem talte om. Det vilde være rart, om den blev hentet ud derfra, pudset op og anbragt som et Klenodie i Venstres nye Herskerkrone.

Jeg vil derefter vende mig til Udenrigsministeren angaaende Nedsættelsen af et politisk Udvalg. Den højtærede Minister sagde, at der manglede ikke et Forum. Jeg har ikke efterlyst noget Forum, men et Udvalg, som skal nedsættes med dette for Øje eventuelt at kunne puffe til Ministeren, trække ham i Frakkeskøderne, faa ham frem for at give Rigsdagen og derigennem Folket Oplysninger, saaledes som vi efter demokratisk Opfattelse har Krav paa det; nu skulde jo det hemmelige Diplomatiske Tid være forbi. Dertil egner Finansudvalgets mindst af alt, thi jeg tænker, at det gaar de øvrige Partier som de Konservative, at de til Finansudvalget vælger Folk med Henblik paa, at det er indenrigspolitiske Synspunkter, der skal fyldstgøres, og naturligvis i allerførste Række finansielle Synspunkter; hvis vi skulde vælge vore Medlemmer ud fra udenrigspolitiske Synspunkter, tør jeg rolig sige, at vi vilde vælge helt andre Mænd end dem, vi sætter ind i Finansudvalget under andre Forhold, og saaledes maa det ogsaa gaa andre Partier. Der er dog noget, der hedder Arbejdets Deling. En forstaar sig paa det ene, og en anden forstaar sig paa det andet, og medens jeg vel mener, at det er overensstemmende med parlamentarisk Skik, at en Minister, ogsaa en Udenrigsminister, hver Gang han skal have en Bevilling til nye Poster, gaar til Finansudvalget for at faa Penge dertil — det er ganske naturligt —, er jeg ganske uenig i, at vi skal lade Finansudvalget staa som en Slags Overregering, der skønner over alle Ting, som det slet ikke har nogen som helst Kompetence til at afgøre og, jeg vil tilføje, heller ikke Forstand paa, deriblandt Udenrigspolitik. — Den ærede Ordfører for Venstre sagde, at i sin Tid var det naturligt at forhandle med Udenrigsministeren om udenrigske Spørgsmaal; da forelaa disse store, vigtige Spørgsmaal, nu er der ikke Tale om Spørgsmaal af den Art. Det vil jeg tillade mig at benægte; selve Spørgsmaalet om

den 3-sidede Traktat er netop et Spørgsmaal, som ganske svarer til de Spørgsmaal, vi behandlede under det foregaaende Ministerium, og et af de Spørgsmaal, hvor det danske Folk har Krav paa stadig at blive holdt a jour. Jeg maa tilføje, at det konservative Partis Dom over den nuværende Udenrigsministers Politik i høj Grad vil komme til at afhænge af, hvorledes det lykkes ham at føre denne Sag igennem, om det virkelig lykkes ham at føre den igennem paa en lykkelig Maade. Der faldt en Bemærkning fra den højtærede Minister, som om det hele var et Spørgsmaal om gensidig Beskyttelse. Det er en meget farlig Bemærkning, og derfor maa jeg et Øjeblik gaa ind paa den. Man kunde fra vor Side, sagde den højtærede Minister, ikke gaa til at kræve Beskyttelse af Tyskland for den danske Minoritet i Mellemslesvig, naar deraf vilde følge et tilsvarende Krav fra Tysklands Side om Beskyttelse for den tyske Minoritet hos os, thi derigennem vilde man, saaledes forstod jeg det, give Tyskland Anledning til en stadig Indblanding i vore Forhold. Derom er vi vist alle enige, men det ejendommelige er netop det, at gennem Versailles-Traktatens Artikel 114, 2det Stykke, er der sørget for, at vi ikke behøver at give Tyskland nogen Garanti for tilsvarende Behandling af det tyske Mindretal — de ved jo ogsaa meget godt, at vi behandler vort tyske Mindretal ordentligt —, men at vi kan kræve, at Tyskland skal give Garantier for, at det danske Mindretal i Mellemslesvig bliver behandlet i Overensstemmelse med Versailles-Fredens Grundsaetninger. Just derfor er det saa overordentlig skæbnesvangert, at den højtærede Udenrigsminister, som fuldstændig korrekt offentlig udtaler, at han vilde i højeste Grad beklage, om denne Lejlighed til at faa ordnet disse Forhold gennem den 3-sidede Traktat skulde bortfalde, under sig har en Presseattaché, der vover at skrive til et engelsk Blad, at Paastanden om, at den saakaldte 3-sidede Traktat er indbefattet i Versailles-Traktatens Bestemmelser, ikke har nogen Støtte i faktiske Omstændigheder, men er saare tvivlsom, og det til Trods for — jeg tillader mig at gentage det —, at i selve Overdragelsesakten sker Suverænetetens Overførelse, „uden Præjudicering af de særlige Aftaler, ved hvilke Magterne forbeholder sig i Forstaaelse med Danmark og Tyskland“ — altsaa gennem den tresidede Traktat — „at ordne de Spørgsmaal, der opstaar ved den nævnte Overdragelse, saaledes som det er forudsat